

faaet, indirekte Skatter paa Nydelsesmidler. Den Gang tænkte man sig netop, at man skulde lade Befolkningen betale klækkeligt gennem Skatter paa saadanne Nydelser, som de kan undvære, hvis de vil — hvorved de gavner Samfundet og sig selv —, altsaa Øl, Spiritus, Tobak o. s. v., og saa lade Beløbet af disse Skatter gaa til en social gavnlig Reform som Alderdomshjælpen. Tager vi Tobaksskatten med, saa indbragte den efter det sidste Statsregnskab 25½ Mill. Kr., og paa en mindre Post som Tillægsafgiften paa Vin faar vi 4½ Mill. Kr. Det bliver tilsammen 96½ Mill. Kr. i det Aar. Og ser vi nu paa Tolden paa disse Varer, finder vi i Bilaget til det sidste Toldlovsforslag en Opgørelse, som viser, at den Gruppe paa Toldloven, som hedder Drikkevarer, har givet Staten en Indtægt af 1½ Mill. Kr., og at Tobakstolden har givet den en Indtægt af godt 3 Mill. Kr. Tilsammen bliver det for Øl, Spiritus og Tobak en Indtægt for Statskassen i 1921 af 101 Mill. Kr.

Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hegelund-Langø, mindede om Dr. Bircks Udtalelser for nogle Aar siden, at man muligvis ved en rationel Alderdomslov kunde komme til en Udgift paa 100 Mill. Kr., medens han dog haabede, man kunde blive ved de 65. Nu forelægger den nøjt-ærede Indenrigsminister et Lovforslag, der foreløbig vil medføre en Udgift paa 62 Mill. Kr., men derefter kun 57 Mill. Kr.; han kommer altsaa ikke op til stort mere end Halvdelen af, hvad de tre indirekte Skatter paa Øl, Spiritus og Tobak indbringer. Jeg vil dog mene, at man maatte kunne gaa betydelig videre uden paa nogen Maade at komme til et Misforhold mellem den Hjælp, der ydes de gamle, og de Skatter, som fra mange Sider er tænkt netop som Kompensation derfor.

Altsaa, naar vi skal ind paa faste Takster og gennemføre Princippet rent og klart, saa maa Taksterne være større, end her er Tale om; ellers vil der praktisk talt blive Tilbagegang for en hel Mængde af de nuværende gamle, og saa vil man ikke stille dem, der nu naar de 60 Aar, nær saa gunstigt, som de vilde blive, hvis dette Lovforslag ikke gennemførtes. Medens det, indtil dette Lovforslag blev forelagt, sikkert har været den almindelige Tanke hos Mennesker mellem 50 og 60 Aar, at fik vi en Aldersrentelov, saa vilde de blive bedre stillet, saa vil disse Folk nu, naar de ser paa det foreliggende Lovforslag, med Sorg og Skuffelse sige: Vi bliver nu daarligere stillet, vi maa altsaa ikke ønske dette Lovforslag

gennemført; hvis den nuværende Lov bevarer, vil vi være bedre stillet. Her er et Punkt, hvor der maa ændres, derom er der ingen Tvivl.

Hvad angaar den Indtægt, der tillades for at kunne faa Aldershjælp, erkender jeg, efter hvad jeg hidtil har kunnet undersøge det, at den er ganske passende, baade hvad Indtægten af Arbejde og Indtægten af Formue og Ejendom angaar. Jeg tror, der der saa nogenlunde er truffet det rigtige. Jeg vilde ikke være betænkelig ved at gaa videre, men det ligger jo i, at vi fra vor Side overhovedet ikke vilde være betænkelige ved, tværtimod i høj Grad kunde ønske, at vi gik helt bort fra en saadan Begrænsning, at vi kom saa vidt — og det vilde vi komme, hvis Staten havde finansielt Raad dertil —, at vi simpelt hen ydede en Aldersrente, en Samfundspension, en Hædersgave til alle gamle i hele Befolkningen fra en vis Alder; Dr. Birck har ogsaa gjort sig til Talsmand for et saadant Princip. Saa behøvede vi slet ikke hele dette indviklede System. Naar vi tog Pengene gennem en fornuftig Skatte-lovgivning, var der ikke noget i Vejen derfor, og saa fik Systemet fuldt ud Karakter af en Folkepension; det er Folkepensions-tanken, som jo har været meget stærkt i Forgrunden oppe i Norge f. Eks. og vundet Tilslutning fra mange Sider. Men jeg erkender, at finansielt vilde vi selvfølgelig afskrækkes derfra, og vi vil heller ikke stille Forslag derom, men De ser altsaa, at vi fra vor Side kunde ønske, at det afdragsfrie Beløb af Indtægt, Arbejdsindtægt, Formueindtægt, Ejendomsindtægt og anden Indtægt, maa blive saa højt som muligt. Og det bør man ogsaa søge at gøre det netop for at fremkalde den Sparsommelighed, som det er Lovens Mening at fremkalde. Helt ud vilde dette nemlig først lykkes, naar man gik den Vej, jeg før nævnte, at man simpelt hen stillede en Sum af 1.000 Kr., 1.500 Kr., hvormeget nu Samfundet havde Raad til, til Raadighed for alle gamle fra en vis Alder. Saa vilde det fuldt ud lykkes, saa vilde det i fuld Forstand være en Præmie paa Sparsommelighed. Saa snart man begynder at sætte en Grænse for, hvormeget Folk maa have i Indtægt, formindsker man den Præmie paa Sparsommeligheden, som man her ønsker at sætte, derom kan der ingen Tvivl være; men man gør det naturligvis ikke i dette Lovforslag i nær saa høj Grad som efter den gældende Lovgivning, og derfor er Lovforslaget et Fremskridt.

Lovforslaget indeholder imidlertid en hel Mængde indviklede Regler. Jeg kunde